

[Robert Mikkelsen.]

begunstigede Stilling. Vi ved alle, at det ikke var vor officielle Politik eller vore officielle Politikeres Skyld. Det skyldes, at de store allierede Magter til Held for vort Land har set anderledes paa den danske Modstandsbevægelse, end de officielle Politikere gennem største Delen af Krigen gjorde det. Det er den danske Modstandsbevægelse, omfattende Mænd af alle Partier, men i Modsætning til de paa Rigsdagen værende politiske Ledere for disse Partier, vi kan takke for, at Danmark nu er et allieret Land og med som Underskriver af den Aftale, vi her drøfter. Det er sagt før, men det er vist nødvendigt, at det af og til gentages, for at det ikke skal blive glemt.

Men har vi faaet denne Stilling, maa vi ogsaa tage Konsekvenserne deraf. Det er ikke muligt fortsat at operere med den Fiktion, at saa længe Krigen varede, var vi mere eller mindre varmhjertede Tilhængere af det nye Europa, men fra 5. Maj var vi Tysklands Fjender og allieret med dem, som vandt. Saa billigt kan det ikke være, at vi til enhver Tid blot kan holde med dem, vi tror er stærkest.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch fremsatte for kort Tid siden nogle Bemærkninger i Forbindelse med Forhandlingerne om Bretton Woods-Overenskomsterne, som jeg synes gik i den Retning. Ud fra en af det ærede Medlem selv opfundet Fortolkning af det engelske Udtryk „the enemy“ udtalte det ærede Medlem, at der

„dermed konkret menes Tyskland, Italien, Japan og andre Lande, der har været i Krig med de allierede Nationer, saa der ikke for Danmarks Vedkommende skal rejses spidsfindige juridiske Spørgsmaal om, hvorvidt Landet paa et vist Tidspunkt har været i en faktisk Krigstilstand“

— det staar i Folketingstidende Sp. 3271. Det forekommer mig, at det var det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, der her selv indlod sig paa Spidsfindigheder igen ligesom i Sommer, da der var Tale om, hvorvidt Stikkerlikvidationer med Rette kunde kaldes Mord.

For saa vidt det ikke med tilstrækkelig Tydelighed fremgaar af Bretton Woods-Overenskomsterne, ses det i hvert Fald klart af Paris-Konferencens Slutprotokol, som vi i Dag behandler. I Artikel I G. skelnes der mellem paa den ene Side Signatarmagterne, paa den anden Side Lande, som forblev neutrale under Krigen mod Tyskland, og i Artikel 2 C. tales der om Rettigheder, som er „erhvervede, forinden den

nuværende Krigstilstand mellem Tyskland og vedkommende Signatarmagt opstod, eller forinden en tysk Besættelse af vedkommende Lands Territorium, alt efter som den ene eller den anden Begivenhed indtraadte først.“

At Krigstilstand er indtraadt, betragtes altsaa som en Selvfølgelighed, og det er ogsaa en Selvfølgelighed, som alene kan begrunde f. Eks. den Konfiskation af tyske Privatpersoners Ejendom, der foretoges i Henhold til Aftalen — et Forhold, jeg gjorde nærmere Rede for, da denne Konfiskationslov var til Behandling.

At dette kan være ubehageligt at erkende for det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, kan jeg forstaa. Jeg ser, at det ærede Medlem ikke er til Stede her i Dag, men jeg kan ikke nu, naar vi behandler dette Forslag, undlade at sige et Par Ord i denne Forbindelse, som det ærede Medlem jo saa senere kan komme tilbage til, hvis han finder Anledning dertil.

Jeg har spurgt, hvorfra egentlig den Formulering stammede, som vi mødte under Besættelsen: „de fremmede Tropper, der efter Overenskomst med Regeringen opholdt sig her i Landet“. Efter hvad jeg siden har kunnet finde ud af, er det nok det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, der først fik den Tanke at kalde den Tilstand, der opstod efter Tysklands Overfald, og efter at vi under Protest havde bøjet os for Overmagten, for en *Overenskomst*. Det skete i hvert Fald i det ærede Medlems Finanslovtale den 4. Juli 1940, da han udtalte:

„at vi loyalt vil overholde den Overenskomst med den fremmede Magt, som vi er gaaet ind paa.“

Jeg forstaaer ikke, hvorledes man vil forene en loyal Overholdelse af en bestaaende Overenskomst med det, der foregaar her i Dag. Paris-Konferencens Slutprotokol forudsætter en Krigstilstand mellem Danmark og Tyskland, ligesom vor egen Lov om Konfiskation af tysk og japansk Ejendom gør det — det kommer man ikke udenom, og det har jeg ønsket at fremhæve.

I øvrigt kan jeg stort set tiltræde Protokollens Bestemmelser, der jo heller ikke kan ændres. Nogle af dem kunde man ønske ændret, og der er andre, som i høj Grad kunde trænge til Tydeliggørelse, men Aftalen maa jo tages, som den er, og naar man er enig i Hovedsagen, er det derfor hensigtsløst at fortabe sig i saadanne Enkeltheder.

Der er dog enkelte Spørgsmaal, jeg gerne vil stille. For det første: Hvad har